

ΤΟ ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΕΚΡΗΚΤΙΚΟ, ΟΙ ΓΕΦΥΡΕΣ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΕΣ

Η Βαβέλ της Αριστεράς

Όταν ο Πάπας Γρηγόριος Α' συνέστησε τη λίστα των επτά θανάσιμων αμαρτημάτων είναι βέβαιο πως όταν αναφερόταν στην αλαζονεία, δηλαδή στο να θεωρεί κάποιος τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους, και στη ζήλοφθονία, όταν κάποιος εννοείται από την επιτυχία του άλλου, δεν είχε κατά του την ελληνική Αριστερά.

Όταν αβριστικά σε όλες τις απογοηδίες της υπερβαίνει το 42%, να μην μπορεί να βρει ένα μίνιμουμ συνεννόησης. Τη δημιουργία ενός ρεζιμάτος εξουσίας που θα δώσει ελπίδα και όραμα, σύμφωνα με τα δημοσκοπικά ευρήματα, σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε διαρκή κατάπτωση.

Αρκεί μια προεκλεκτική ανάγνωση στα κομματικά έντυπα για να διαπιστώσει κάποιος το εύρος (!) των διαφορών, την αλαζονική μονολοιθικότητα και την ιδεολογική απληστία. Η οργή είναι ακόμα θανάσιμο αμάρτημα.

Η πρόταση του πέντε σημείων για μια αριστερή διακυβέρνηση με μήνυμα ενότητας σε ένα αντιμνημονιακό μέτωπο που απήχθησε ο ΣΥΡΙΖΑ δίδει τον Α. Τσίπρα, δίνει τον ασκό του Αιόλου. Η ηγεσία του ΚΚΕ της ιδόδοξης όταν τα δημοσκοπικά ευρήματα δείχνουν ότι το 60% των ψηφοφόρων του τείνουν ευχάιστα σε αυτή την πρόταση.

Η κριτική από το ΚΚΕ είναι αναλυ-

Η συμμαχία είναι το ζητούμενο, αλλά όχι με όλους

τική: «Κρββει ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη και οι ταχύτεροι ρυθμοί αποπληρωμής του χρέους σημαίνουν ένταση της εκμετάλλευσης για τους εργαζόμενους... είναι φανερό ότι καμία από τις διαχειριστικές προτάσεις του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ δεν απαντά στα πραγματικά λαϊκά συμφέροντα, στο βαθμό μάλιστα που παίρνουν αναδεδωμένο ότι η "όπια" λήδη πρέπει να δοθεί εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και με απειραχτη την εξουσία των α-

στών και την οικονομία τους» (Ηρρο-σπότις/5/2/2012). Και για να μην υπάρξει καμία αμφιβολία προσιτάται ότι «μια κυβέρνηση "προοδευτική" και "αριστερή" σαν αυτή που προτείνει ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ από την επομένη της δημοσιογράφης της, ακόμα και αν είχε τις καλύτερες προθέσεις, δεν θα μπορούσε παρά να κάνει τα ίδια που κάνουν σήμερα οι μονοκομματικές ή πολυκομματικές κυβερνήσεις του κε-

φαλαίου. Να παζαρεύει από υποδεέστερη θέση στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα την ανάκαμψη της οικονομίας για την ντόπια πλουτοκρατία, με πτώχευση και τσούκισμα του λαού».

Και για να αποτελειώνει η συζήτηση, «οι προτάσεις του είναι εντός της αστικής διαχείρισης όπου τον πρώτο λόγο έχουν τα μονοπώλια της Ε.Ε. Την οποία οι σπορτυσιαστές φυλάει σαν κέρη σφαλίδα».

Διαφορετικές στρατηγικές

Στο χορό έχει μπει και η ΔΗΜ.ΑΡ.: «Το ΚΚΕ μιλεί για άμεση έξοδο από την Ε.Ε., ενώ ο μισός ΣΥΝ και σχεδόν όλος ο ΣΥΡΙΖΑ υποστηρίζει την επιστροφή στη δραχμή και την έξοδο από την Ε.Ε. Δεν μπορεί να υπάρξει αριστερός ενωτικός πόλος εξουσίας βασισμένος σε εντελώς διαφορετικές στρατηγικές επιδιώξεις των κομμάτων που θα τον αποτελούσαν». (Στ. Λυκούδη εφ. «Το Αρβρο» 23/01/2012). Ενώ στη διαδικτυακή απαντητική.gr ο πρόην υφυπουργός του ΠΑΣΟΚ και «συννοδιότρος» της ΔΗΜ.ΑΡ. Ν. Μπίστης καταθέτει με τραχύ λόγο ότι «οι πολίτες δεν είναι διαθεσιμίοι να αναποθέσουν τις

ελπίδες τους σε ανεμομαζώματα που είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα καταλήξουν σε διαβολοκορμπόματα» αναφερόμενος σε Α. Τσίπρα και Αλ. Αλαβάνο και στην «προσπάθεια σύγχυσης όλων των σχημάτων που στρέφονται κατά του Μνημονίου».

Η απάντηση έρχεται από την «Αυγή»: «Το ΚΚΕ δεν είναι σοσιαλιστικό κομμάτι πολιτική δύναμη επιλέγοντας την απομυθώση του και η ΔΗΜ.ΑΡ. αγωνιά για ποιο ΠΑΣΟΚ θα βρει μπροστά της. Τι μένει ουσιαστικά; Ο ΣΥΡΙΖΑ, που μπορεί να εξελιχθεί σε μια μεγάλη ενωτική δύναμη με πρώτη εξέδου από την κρίση».

Και αν νομίζετε ότι οι κόντρες σταματάνε εδώ, κάνετε λάθος. Η πρωτοβουλία του Μ. Θεοδωρόπου με την ίδρυση της κίνησης ΕΛΛΑΔΑ προκάλεσε την κριτική του «Μετώπου Αλληλεγγύης» του Α. Αλαβάνου. Με την πικρή διαπίστωση πως «έχουμε πολύ διαφορετική προσέγγιση στο θέμα της ενότητας του λαού... ο εκλογές, αν δεν έχει διαμορφωθεί μια μετωπική λύση, τελικά θα αξιοποιηθούν από το σύστημα... δεν μπορούμε να συμμετέχουμε στην πρωτοβουλία ΕΛΛΑΔΑ». ✘

Εκεί περάσει λίγο περισσότερο από ενδομύνη μήνας μετά το τελευταίο φύλλο της «Ε» και διαπιστώνεται εύκολα ότι έχουν συμβεί ανατροπές, κοινώς τούμπες, στους κόρπους της εντιμότητας και της πολιτικής που δεν μπορούν να περάσουν απαρατήρητες.

Αρθρο

Του ΝΙΚΟΥ ΚΙΑΟΥ

Ας ξεκινήσουμε από το χώρο της ενημέρωσης, χώρα που είναι οίκος επαγγελματίες, συνδικαλιστικά και που βρίσκεται σε άμεση από-σπασή με τους πολίτες. Είκοσι και ακουστός με εσφυκτικά από μεγάλο κανάλι παρουσιαστές-σκολιαστές του στο κεντρικό δελτίο εθόδωσαν να κατακεραυνώνουν τον Διεθνή Νορματικό Τμήμα και να καταβάζουν το Μνημόνιο!

Το ζήτημα με έμφραση ότι το ΔΝΤ όπου πιά, σε όποια χώρα κι αν ηγιάσει, φέρνει την καταστροφή, ότι είναι σκληρό, ανάληξη για τους λαούς. Κι ακόμη ότι το Μνημόνιο οδήγησε εκεί που τον οδήγησε σήμερα τη χώρα κι ότι αυτό «τα λέγανε και πριν από δύο χρόνια».

Αν κάποιος, που άκουγαν αυτά τα λόγια, δεν πίστευαν στο αυτό τους και άρχιζαν να τσιμπούνται δεν θα ήταν παράξενος. Είχαν αφιρνδιαστεί ψ' αυτό που άκουγαν και έβλεπον. Και για να μη μείνουν

αμφιβολίες, οι καταγγελίες και οι καταδίκες επαναλήφθηκαν και επαναλαμβάνονται. Την κατάσταση περιέγραψε με μια φράση ο υπουργός Δημ. Ρέππας, την περασμένη δευτέρα, στο ίδιο κανάλι και στους συνολμητές του (μνόντας βεβαίως πίσω ο ίδιος στο Μνημόνιο και στην πολιτική της κυβερνήσεως Παναγιώτου και φυσικά αυτόν του Παναδημού), στους οποίους είπε ότι από συντηγορίν γίνονται κατηγορού.

Στο χώρο της πολιτικής είναι εξίσου εντυπωσιακές οι ανατροπές-τούμπες κι ίσως περισσότερο εμφανικές γιατί αφορούν πρόσωπα που ασκούν πολιτική εξουσία. Αν αφησούμε τον Γ. Καρατζαφέρη, ο οποίος μας είχε συντηρίσει στο παλαιό αυτό, δεν μπορούμε παρά να ξεχωρίσουμε τον Γ. Παναγιώτη με την πορεία και παρουσία του μετά την πρωθυπουργία του. (Δεν μπορούμε να μιλήσουμε για παραίτησή του από πρωθυπουργός, καθώς δεν έχει ανακοινωθεί αρμοδιότης ότι έχει προδίσει σε παρόμοια πράξη.)

Αρκεί, για τον Γ. Παναγιώτη, να σταθώδω στην ομλία του κατά τη συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΠΑΣΟΚ στις 2/2/2012.

Συνιδρώσε από την πολιτική «πατριωτισμό» (δικός του όρος) ίσως θέλοντας να θυμώσει ότι «του Έλληνα ο πρώηνος ζυγόν δεν υπομένει».

■ Η εμωνή (της συντηρητικής Ευρώπης) για την «πατριωτισμό» μέσα από επιτηρούς, του ανεφίκτου,

Οι τελευταίες τούμπες

πέραν της γελοιοπάτας, αποτελεί και προσβολή προς τους δημοκρατικούς μας θεμούς και τον ίδιο το λαό.

■ Το πρόγραμμα προσαρμογής ή θα είναι δικό μας, ελληνικό πρόγραμμα, ή θα είναι ξένο, οπότε δεν θα εφαρμοστεί και θα αποτύχει.

■ Η αντίρασή του ήταν άμεση και απόλυτη όσον αφορά την επανλήξη παράμοια πρόση για την αφορίση ψήφου της Ελλάδας από τις αποφάσεις της Ε.Ε. «Εάν εμψιμενεί-είλε, τότε δεν θα θέλωμε να χρημάτα όσος, πάρτε πίσω τα λεγά όσος και αφήστε μας ήσους. Θα πορευόμαστε μόνοι μας, με τις δικές μας δυνάμεις, με όποιο κόστος». Κι αυτό πρέπει να πούμε αν θέσουμε ένα θέμα δημοκρατικής λειτουργίας στη χώρα μας.

■ Καταλαβαίνετε τώρα γιατί η συντηρητική Ευρώπη φοβήθηκε τόσο τη φωνή και απόφαση του ελληνικού λαού, για προτεινόμενο δημοψήφισμα. ■ Δεν σκούβωμε το κεφάλι σε κανέναν. Εγώ μαριονέτα δεν υπήρξα ποτέ, ούτε θα γίνω ό,τι και που κοπιέτε.

■ Με άλλα λόγια ο Γ.Α. Παναγιώτης έκανε την «επανάσταση» και έβλεπε πως αντιστέκεται στους ξένους. Στην τρώκα, στην Ε.Ε., στην ΕΚΤ, στο ΔΝΤ και σε εκχόριος μεγαλοπαράνομους...

■ Όλα σταχυολογώντας, μπορούμε να θυμηθούμε ότι από το παρθόν των δύο χρόνων του την πρόσκληση στο ΔΝΤ να έρξει για την «τεχνονομία», την πρόσκληση από το Παρίσι, μετά την άφξη

εδώ του Κ. Ραϊκενμαχ, τόσο στους Γάλλους όσο και σε όποιον ήθελε (!) να στείλουν ανθρώπους στην Ελλάδα με τους «διεφθαρμένους» για να ελέγξουν και να επιστευσθούν!

■ Στον ίδιο χώρο, τον πολιτικό, είχαμε την περίπτωση του κ. Χρυσόοχιδη, με την «επανάσταση» στο Μνημόνιο και τη δήλωσή του ότι δεν διάβαινε την περίπτωση του κ. Σημίτη με το «μοιροίο» πολιτικό λάθος για το Μνημόνιο, στην πολιτική «αγία» Βενιζέλου-Λοβερδού, τις πλίτες φυλές αφορίσεως στην πολιτική του Μνημονίου από Βουλευτές και στέλεχη του ΠΑΣΟΚ.

■ Αλλά και την εξακολουθητική στάση της ανατροπής του Α. Σαμαρά στην πολιτική του Μνημονίου, του ΨΣ, της δανεσιακής ούμβιας.

■ Ανατροπή-τούμπα είχαμε όμως και από τους «συναρχηγούς» Μέρελ και Σαρκοζί και άλλους εταίρους που παραδέχθηκαν και λάθη στο Μνημόνιο, αλλά συνενώσαν πιο εμπρακτά την ίδια πολιτική.

■ Για να μη χαλάσει όμως η συνταγή και σφεθούν κάποιες λάσκα τα πρόγματα, επανέρχονται όλοι στις ασυμπές προειδοποιήσεις, στους εκθόμους, στα τελεσιγραφα, έχοντας βεβαίως εξασφαλίσει προκαταβολικά την αποπληρωμή των δανείων...

■ Οι εδώ «αντιστασιατικοί», ανατροπές-τούμπες, συμμαζεύονται, πάντως, στο ίδιο ταύτα και προβάλλοντας δόληματα, μένουν στην αναγία, για ακόμα μια φορά, της «επιτυχίας της πατριώδους», φυσικά μέσα από την ίδια πολιτική. Απλά προσθέτουμε τώρα λήγη δόλια, ότι «πώρα» είναι ή ώρα της διαπραγματεύσεως.